

РЕШЕНИЕ

№ 160

гр. гр.Велинград, 22.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИНГРАД, IV - ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ВАЛЕНТИНА ДР. ИВАНОВА

при участието на секретаря ЦВЕТАНА Й. КОЦЕВА
като разгледа докладваното от ВАЛЕНТИНА ДР. ИВАНОВА Гражданско дело № 20225210100081 по описа за 2022 година

Постъпила е искова молба от ищеца Л. ИЛ. ЯНК., ЕГН ***** от гр.Велинград, ул. „Самоводица“ № 10, чрез пълномощника й- адв. Л.И. К. от ПЗАК, със съдебен адрес: гр. Пазарджик, ул. „Иван Вазов“ №18, ет.2, офис – 13, против „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр.София, район Витоша, ж.к.Малинова Долина, ул.“Рачо Петков-Казанджията” № 46, сграда Матрикс Тауър ет.6.

Предявен е отрицателен установителен иск по чл.124, ал.1 във вр. с чл.439,ал. 1 от ТПК и чл. 117 от ЗЗД за признаване за установено, че ищцата не дължи вземания които са прехвърлени на ответника-цесионер - „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК: 131001375-гр. София, с договор за цесия от 18.01.2016 год. за следните суми: сумата от 9770.00 лева - представляваща просрочена главница по Договор за кредит за предоставяне на потребителски кредит от 26.11.2011 год., сключен с кредитора „ЮРОБАНК И ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК: 000694749, поради изтекла погасителна давност, за която сума е издаден изпълнителен лист от 23.07.2012 год. от Районен Съд-Велинград, по ч.гр.д. № 862/2012г. издаден въз основа на влязла в сила заповед изпълнение по чл. 417 от ГПК, № 455/23.7.2012г. и въз основа, на който е образувано изпълнително дело № 316/2012 год., по описа на СИС при РС-Велинград, поради погасяването им по давност.

Ищцата твърди, че срещу нея има заведено изпълнително дело № 20125210400316 по описа на СИС при Районен съд-Велинград, за заплащане на парично задължение, в полза на взыскателят-цесионер и ответник „ЕОС МАТРИКС ” ЕООД, съгласно издаденият в полза на първоначалният кредитор и взыскател „ЮРОБАНК и ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ“ АД, с ЕИК:000694749, както следва: в общ размер на сумата от 10 052.60 лева, от която - 9770.00 лева - главница, 282.60 лева - договорна лихва за периода от 26.02.2012 год. до 21.06.2012 год., както и законова лихва, считано от 16.07.2012 год. до окончателното изплащане на вземането и разноски по ч.гр. д. №862/2012 год. в размер на 201.05 лева за заплатена ДТ, както и сумата от 541.26 лева представляваща адвокатско възнаграждение.

В законоустановения срок, на основание чл.439 ГПК, възразява срещу предприетото принудително изпълнение, като излага следните: факти, доказателства, и респективно

следващите възражения:

На първо място твърди, че е налице ново настъпило обстоятелство, а именно: изтичане на предвидената в чл.110 от ЗЗД петгодишна давност по отношение на вземането на ответното дружество, след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Законодателят бил уредил защита на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. От значение в случаят било, че фактите са настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. По реда на ГПК в сила от 01.03.2008 год. заповедите за изпълнение се ползвали със стабилитет, тъй като влизат в сила. По тези съображения разпоредбата на чл.439. ал.2 от ГПК следвало да се прилага и за факти, настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение, когато заповедното производство е приключило, независимо, че съдебно дирене не се провежда.

В действителност обстоятелствата по спора между страните били следните: Въз основа на депозирано Заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение по реда на чл.417 и 418 от ГПК, РС - Велинград образувал ч.гр.д. № 862/2012г. и същевременно издал Заповед № 455 за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК, а на 23.07.2012 год. и изпълнителен лист от 23.07.2012 г. в полза на кредитора „ЮРОБАНК и ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК: 000694749, със седалище и адрес на управление гр. София, бул.„Цар Освободител” №14, съгласно предоставените и изискуемите от закона документи. Като длъжник, ищецът бил осъден да заплати в полза на кредитора „ЮРОБАНК и ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ” АД, ЕИК: 000694749- всички суми в пълен размер, така както са претендирани, а именно: сумата от 9 770.00 лева - представляваща просрочена главница по договор за кредит за предоставяне на потребителски кредит от 26.10.11 год. - съгласно чл.417. т.2 от ГПК; -сумата от 282.60 лева - представляваща просрочена договорна лихва за периода от 26.02.2012г. до 21.06.2012г., както и да заплати законова лихва, считано от16.07.2012 год. до окончателно изплащане на вземането, а също така и сумата от 201.05 лева - представляваща заплатена ДТ по ч.гр.д. и сумата от 541.26 лева - за заплатено адвокатско възнаграждение.

Първоначално по молба на вискателят „ЮРОБАНК И ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ“ АД на 03.10.2012 год. било образувано изп. дело № 316/2012 год. по описа на СИС /ДСИ / при РС-Велинград, въз основа на изпълнителният лист от 23.07.2012год. издаден по ЧГД № 862/2012год. на РС-Велинград, с вискател „ЮРОБАНК И ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК:000694749, представлявана от пълномощник. Към момента на започване на изпълнението давностния срок по чл.117 ЗЗД не бил изтекъл. С молбата първоначалният вискателят бил поискал да бъде направена Справка за наличието на притежавани от ищеца-длъжник, на МПС, като при наличие на собственост на МПС, да бъде наложен запор, извършен бил ОПИС и ПУБЛИЧНА ПРОДАН. Вискателят поискал до длъжника да бъде изпратена и Призовка за доброволно изпълнение.

Чрез направените от ДСИ в СИС при РС-Велинград, отбелязвания върху изпълнителния лист било видно, че в резултат на приложените по искане на частният правопреемник-цесионер и ответник „ЕОС МАТРИКС ” ЕООД, ЕИК: 131001375, изпълнителни способности в периода 02.11.2019г. - 17.11.2021г. по изпълнително дело №316/2012 год. по описа на СИС при РС-Велинград, са постъпвали суми за събиране на вземането, които са изплатени на вискателя-цесионер.

По същото ИД №316/2012 год. по описа на СНС при РС-Велинград, били постъпили и разпределени-изплатени следните суми по дни, месеци и години както следва: На 02.11.2019 год. - сумата от 232.00 лева; На 27.01.2020 год. - сумата от 214.00 лева; На 13.02.2020 год. - сумата от 214.00 лева; На 14.05.2020 год. - сумата от 250.00 лева; На 22.06.2020 год. - сумата от 231.00 лева; На 12.08.2020 год. - сумата от 250.00 лева; На

12.10.2020 год. - сумата от 250.00 лева; На 08.01.2021 год. - сумата от 232.00 лева; На 29.02.2021 год. - сумата от 3740.72 лева; На 12.03.2021 год. - сумата от 232.00 лева; На 04.06.2021 год. — сумата от 231.25 лева; На 30.07.2021 год. - сумата от 250.00 лева; На 04.11.2021 год. - сумата от 250.00 лева; На 17.11.2021 год. - сумата от 250.00 лева;

Чрез молба с вх. №2070/09.10.2012 год. по описа на СИС при РС-Велинград, депозирана от първоначалния вискател „ЮРОБАНК И ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ, АД била наложена ВЪЗБРАНА на недвижим имот собственост на ищеца, а именно: ½ идеална част от втори жилищен етаж от къща на застроена площ от 86 кв.м. състояща се от два жилищни етажа, построена в УПИ с площ от 360 кв.м. съставляващ парцел IV, отреден е пл. №1338 от квартал 375 по плана на гр. Велинград, ул. „Самоводица" №10, обл. Пазарджик.

Чрез Молба с изх. №11249/16.11.2012 год. за вписване, отбелязване или заличаване, както и с Постановление вписано под №1613/16.11.2012 год. в Агенцията по Вписванията при РС-Велинград, издадени от ДСИ в СИС при РС-Велинград, била наложена ВЪЗБРАНА на недвижим имот собственост на ищеца, а именно: 1/2 идеална част от втори жилищен етаж от къща на застроена площ от 86 кв.м. състояща се от два жилищни етажа, построена в УПИ с площ от 360 кв.м. съставляващ парцел IV, отреден с пл. №1338 от квартал 375 по плана на гр. Велинград, ул. „Самоводица" №10, обл. Пазарджик. За наложената процесна ВЪЗБРАНА на описаният по-горе недвижим имот, ищцата била уведомена на 19.11.2012 г. чрез съпруга й-Божидар Гаврилов Янкулов, на който било връчено идентично съобщение, с оглед качеството му на собственик на недвижимият имот.

Депозирана била Молба с вх. №17.06.2013 год. по описа на СИС при РС-Велинград, от вискателят за налагане на запор върху трудовото възнаграждение на ищеца-длъжник, получавано в търговско дружество „БОМАКС-60" ЕООД, ЕИК:200071273, със седалище и адрес на управление: гр. Велинград, ул. „Самоводица" №10, обл. Пазарджик. Ищцата била уведомена на 07.08.2013 год., че й е наложен Запор върху трудовото възнаграждение, получавано в „БОМАКС-60" ЕООД, чрез Запорно съобщение с изх. № 9273/06.08.2013 год. по описа на СИС при РС-Велинград, издадено от ДСИ.

Чрез Молба с вх. № 689/11.03.2016 год. по описа на СИС при РС-Велинград, с приложени към нея документи, ответникът - „ЕОС МАТРИКС" ЕООД, ЕИК:131001375, се легитимира пред ДСИ в СИС при РС-Велинград, като цесионер /частен правопреемник / и вискател по процесното изпълнително дело, въз основа на извършена цесия с цедента „ЮРОБАНК И ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ" АД от 18.01.2016 год.

Съгласно Разпореждане по ИД №316/2012 год. по описа на СИС при РС- Велинград, издадено от ДСИ, въз основа на цитираната молба, бил конституиран Ответника - „ЕОС МАТРИКС" ЕООД, ЕИК: 131001375, като било Разпорежено да бъде уведомен и длъжника. В ПДИ с изх. № 5674/13.06.2016 год., бил отразен-вписан новият вискател- частния правопреемник-цесионер „ЕОС МАТРИКС" ЕООД, ЕИК: 131001375, като било посочено, че към дата 13.06.2016 год. общият размер на дълга възлиза на - 16 662.95 лева.

Чрез депозирана молба на 08.08.2016 год. от ответника- цесионер, било поискано да бъде извършена Справка за имущественото състояние и наличие на трудови договори на длъжника. Издадено било и Постановление от 04.12.2019 год. за прекратяване на изпълнителното производство по визираното ИД от ДСИ - Д. Къндева. Чрез Разпореждане издадено на 17.12.2019 год. от ДСИ - Д. Къндева приемала, че е налице допуснатата техническа грешка в номера на настоящето ИД №20125210400316, като то се счита за действащо.

Ищецът обоснова наличието на правен интерес от предявяване на настоящият отрицателен установителен иск- за да установяван недължимостта на съществуващите в полза на кредитора вземания със следното: Ответникът се е снабдил с изпълнителен лист и би могъл във всеки един момент да инициира ново изпълнително производство срещу длъжника. В този смисъл правната сфера на ищец се явява накърнена и само въз основа на

съществуващия в полза на кредитора изпълнителен титул. Поради това и предявява настоящият иск и на основание чл.113 от ГПК във връзка с §13 т.1 от ДР на Закона за защита на потребителите, в качеството си на „потребител” по смисълът му според който „потребител” е всяко физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършването на търговска или професионална дейности, и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност” и прави изрично волеизявление настоящето дело да е подсъдно на РС-Велинград, т.е. избира местната подсъдност по образуваното гр.дело да бъде по постоянния адрес на ищеца.

Изброяването в чл.113 от ГПК относно понятието „потребител” не било легитимирано, а процесният иск били предявен от ищеца, като страна по договори за ипотечен кредит, потребителски кредит и овърдрафт, т.е. я легитимирал като „потребител” по смисъла на § 13, т. 1 на ДР от ЗЗП на банкови услуги, т.е. се ползвал от правото на избор на местна подсъдност по чл.113 от ГПК. Действително с разпоредбата на чл.113 от ГПК законодателя бил предвидил възможност исковете на потребителя, в случая в качеството ѝ на ищец да бъдат предявени в съда по неговият настоящ или постоянен адрес. Тази специална подсъдност обаче е избрана, като същата дерогира общата подсъдност по чл.105 от ГПК и е предназначена в полза на определени лица, имащи качеството на потребител, какъвто е настоящият случай. В тази връзка е Определение № 158/01.03.2010г. по ч.гр.д.№ 102/210г. на ВКС,ТК, II т.о., в които е прието, че общата местна подсъдност по чл.108, ал.1 от ГПК се дерогира само при упражняването от ищеца правото на избор на местна подсъдност по чл.113 от ГПК. В този смисъл била и установената задължителна практика на ВКС, дадена в Определение №241/05.04.2013г. по ч.т.д.№1395/2013г., II т.о. докладчик съдия Вана Александрова, Определение №507 от 05.01.2011г. на ВКС по ч.т.д.№12.10.2012г. на ВКС по ч.т.д.№754/2012г. II т.о., ТК, докладчик съдия Лидия Иванова.

Настоява се на това, че отрицателния установителен иск за недължимост на суми по изпълнителен лист се цели установяване несъществуването на изпълняемото право, като при уважаването му, изпълнителния процес следва да бъде прекратен. Именно в прекратяване на воденото, принудително изпълнение се състои защитата, която се търси с отрицателния установителен иск за несъществуване на вземането. По време на висиящността на принудителното изпълнение, длъжникът имал правен интерес да установи твърдяното несъществуване на изпълняемото право, чрез предявяване на отрицателен установителен иск. Следвало да се посочи също така, че целта на погасителната давност била своевременно упражняване на субективните граждански права. На кредитора чрез нея се отнемала възможността да иска принудително осъществяване на своето право. Това ставало, след като длъжникът упражни правото си да погаси с волеизявление пред съд правото на иск или правото на принудително изпълнение на кредитора поради това, че то не е упражнено в определен от закона срок от време.

Според разпоредбата на чл.120 ЗЗД давността не се прилага служебно. Това означавало, че освен изтичане на определен срок от време, за да настъпи погасителния ефект трябва да бъде направено и волеизявление от длъжника, че иска да се ползва от давността. Възражението за изтекла погасителна давност можело да се направи само тогава, когато титулярът на вземането, за което е изтекла давността, иска да получи изпълнение. Ето защо възражението за изтекла погасителна давност не можело да се направи извън исковия процес. Наличието на висящ изпълнителен процес за събиране на вземането по изпълнителен лист било достатъчно основание за пораждаване на правен интерес у длъжника за предявяване на иска по чл.439 ГПК, с който се оспорва изпълнението.

В случаят това било налице, тъй като срещу ищеца имало образувано ИД № 316/2012 год. по описа на СИС при РС-Велинград, като производството по това изпълнително дело продължавало да е висящо, тъй като не е събрано цялото вземане на вискателят за

главница, лихви и разноски. Само когато принудителното изпълнение е приключило и вискателят е изцяло удовлетворен, не бил налице правен интерес за длъжника от предявяване на установителния иск по чл.439 ГПК. В този случай, ако длъжникът счита, че са настъпили факти, изключващи изпълняемостта на негово разположение бил друг вид защита.

Ищецът твърди още, че по въпросното изпълнително дело, първоначално са извършени справки за имущественото му състояние, като искането за тях и самото им осъществяване, не представляват действия по изпълнението и не прекъсват давността, доколкото не са част от динамичния фактически състав на никакъв предвиден в ГПК изпълнителен способ /съобразно ТР №2/2013 от 26.06.2015 год. на ОСГТК на ВКС/. Наложеният на 06.08.2013 год. Запор върху трудовото възнаграждение, получавано в „БОМАКС-60“ ЕООД, представлявало валидно изпълнително действие и прекъсвало предвидената в закона давност. Подаването на молба от ответника-цесионер, след този момент - 06.08.2015 год. както и извършването на последващи действия от съдебния изпълнител, не можели да породят правни последици, тъй като същите не почивали на съществуващо и валидно изпълнително производство. Това било така, тъй като при това положение срокът по чл.433 ГПК е започнал да тече най-късно на 06.08.2013 год. /когато е наложен запора върху трудовото възнаграждение, като към 06.08.2015 год. е бил изтекъл.

Съобразно чл.433, ал.1 т.8 ГПК изпълнителното производство се прекратявало когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка. Всички последващи молби или извършени действия били незаконосъобразни, тъй като не се извършвали във връзка със съществуващо изпълнително производство, и нямали валидно правно значение на прекъсващи давността.

Според разрешението дадено в т. 10 от ТР №2/2013г. на ОСГТК на ВКС прекратяването на изпълнителното производство поради т.нар.“перемция“ настъпвало по силата на закона, а съдебният изпълнител с постановлението си само можел да прогласи вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правнорелевантни факти. Неговият акт имал констативен, но не и конститутивен ефект. Прекратяването на изпълнителното производство ставало по право, като новата давност за вземането започвала да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие. Разяснено било още, че каквото и да е основанието за прекратяване на изпълнителното производство, всички предприети по него изпълнителни действия се обезсилват по право /с изключение на изпълнителните действия, от извършването на които трети лица са придобили права/. Съществено значение за правния спор по делото имало и разяснението дадено в същото тълкувателно решение, че давността, съгласно чл.116 б “в“ ЗЗД се прекъсва от предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ. В цитираното тълкувателно решение примерно и неизчерпателно били изброени изпълнителните действия, прекъсващи - давността - налагане на заповед или възбрана, присъединяване на кредитор, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане и т.н.; както и действията, с които давността не се прекъсва - образуването на изпълнително дело, изпращане на призовка за доброволно изпълнение, извършване на справки, изискване на удостоверение за данъчна оценка, проучване на имущественото състояние на длъжника и други.

В настоящият случай се констатирало, че давността е била прекъсната чрез предприемане на действия за принудително изпълнение за първи път с направеният заповед върху трудовото възнаграждение на ищеца, извършено на 06.08.2013 год. След това давността не е била прекъсвана първоначално до 06.08.2015 год., а след това и до 06.08.2018 год., когато е изтекъл в полза на ищеца- 5 годишният давностен срок за вземането на ответника-цесионер. Считано от тази дата - 06.08.2013 год. започнал да се броят двугодишният срок, с изтичането на който на основание чл.433, ал.1 т.8 ГПК

изпълнителното дело се „перемира”. Този срок бил изтекъл на 06.08.2015 год., тъй като в рамките на тези две години спрямо ищецът - длъжника по процесното ИД № 316/2012 год. по описа на СИС при РС-Велинград, не били извършвани никакви изпълнителни действия. Както се приемало в Тълкувателното решение, прекратяването на основание чл.433, ал.1 т.8 от ГПК настъпвало по силата на закона, без да е необходимо издаването на нарочен съдебен акт от съдебния изпълнител. Ето защо и всички извършени след тази дата изпълнителни действия, които поначало не са годни да прекъснат давността, не били породили ефект, тъй като са били извършени след настъпилата по силата на закона перемпция на изпълнителното производство.

Мотивирайки се от изложеното дотук счита, че извършените след 06.08.2015 год. действия по изпълнителното дело след неговото перемиране са ирелевантни, защото се явяват направени по прекратено по силата на закона дело, поради което те са нищожни и не могат да породят своите последици, т.е да прекъснат давността.

Освен изложеното, като се има предвид, че общият петгодишен срок за погасяване на вземането на ответника по давност започва да тече от последното валидно изпълнително действие, а именно от 06.08.2013 год. то същият бил изтекъл на 06.08.2018 год., а за вземането за лихви - на 06.08.2016 год. Вземанията за разноски били погасени също на 06.08.2018 год. на основание чл.119 ЗЗД, според която разпоредба с погасяване на главното вземане се погасяват и произтичащите от него допълнителни вземания. С погасяването на главния дълг на 06.08.2018 год. са погасени и акцесорните вземания, станали изискуеми към този момент на основание чл. 119 от ЗЗД, поради което не е налице правен интерес от предявяване на иск по отношение на тях.

Настоява се на това, че с погасяването на главния дълг на 06.08.2018 год. били погасени и акцесорните вземания, станали изискуеми към този момент на основание чл. 119 от ЗЗД. С изтичане на петгодишния период от време от последното валидно изпълнително действие, правото на вземане за главница било погасено на основание чл.117, ал.2 ЗЗД, във връзка с чл.110 ЗЗД, а съгласно чл.119 ЗЗД с погасяването на главното задължение се погасявали и произтичащите от него акцесорни задължения за обезщетение за забава върху главницата и за заплащане на извършени разноски във връзка с предприетите от кредитора действия по присъждане на вземането му. Поради което по образуваното изпълнително дело № 316/2012 год. по описа на СИС при РС-Велинград. вземанията на вискателят-цесионер и Ответник, били изцяло погасени по давност, на която изрично се позовава ищеца, тъй като не се прилага служебно, а е материалноправен въпрос, който се решава в исково производство.

Въз основа на така очертаната обстановка се иска от съда да установи със сила на присъдено нещо, че ищцата не дължи вземания които са прехвърлени на ответника-цесионер „ЕОС МАТРИКС” ЕООД, с договор за цесия от 18.01.2016 год. за следните суми: сумата от 9770.00 лева - представляваща просрочена главница по Договор за кредит за предоставяне на потребителски кредит от 26.11.2011 год. сключен с кредитора „ЮРОБАНК И ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ" АД. с ЕИК: 000694749, поради изтекла погасителна давност, за която сума е издаден изпълнителен лист от 23.07.2012 год. от Районен Съд-Велинград, по ч.гр.д. № 862/2012 г. въз основа на влязла в сила Заповед изпълнение по чл. 417 от ГПК № 455/23.7.2012г., въз основа, на който е образувано изпълнително дело № 316/2012 год., по описа на СИС при РС-Велинград. Претендира и разноски.

В определения срок по чл.131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника. В него оспорва иска, като излага следните съображения:

Твърди се от ответника, че е предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл.439 от ГПК, с който ищецът иска съдът да приеме за установено, че не дължи на „ЕОС Матрикс“ ЕООД парични суми, за които е издадени изпълнителен лист по ч.гр.д.№ 862/2012г. на РС Велинград, за събирането на които е било образувано изпълнително дело

№316/2012 на ДСИС Велинград.

Относно материалноправната и процесуалноправната легитимация на „ЕОС Матрикс“ ЕООД счита, че според Договор за продажба и прехвърляне на вземания между „Юробанк България“ АД и „ЕОС Матрикс“ ЕООД, по силата на който „Юробанк България“ АД, в качеството си на цедент, прехвърля на „ЕОС Матрикс“ ЕООД, в качеството му на цесионер. Ищецът в исковата молба декларира знание за прехвърляне на дълга, в случай, че съдът смете, че Л. ИЛ. ЯНК. не е надлежно уведомена за извършената цесия.

Ответникът сочи, че в настоящия случай приложение следвало да намери общият петгодишен давностен срок. Давността по отношение на вземането била прекъсвана, като в подкрепа на това твърдение излага следните аргументи: Въз основа на издадените изпълнителни листи била подадена молба за образуване на изпълнително дело, образувано под №316/2012 на ДСИС Велинград. Още след образуване на изп.дело били искани и извършени изпълнителни действия, прекъсващи срока по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, както и погасителната давност за вземането.

Настоява се на това, че давността при изпълнителния процес се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. На първо място с подаването на молба, съдържаща искане за прилагане на определен изпълнителен способ, а с подаването на редовна молба, давността се считала за прекъсната. Искането на взыскателя да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсвал давността, защото съдебният изпълнител бил длъжен да го приложи. Въз основа на издадения изпълнителен лист били образувани изпълнителни дела, налагани били запори, извършвани били описи и били искани поредица от принудителни изпълнителни действия.

Оспорва твърденията за настъпили перемпции. Ищецът твърдял погрешно, че две години (06.08.2015г.) след извършеното принудително изпълнително действие (06.08.2013г.), поисканите и извършени принудителни изпълнителни действия са „правно нищо“. С поискано следващо изпълнително действие след двугодишния период, макар без новообразуване на изп. дело, се прекъсвал давностния срок. Според Решение №37/24.02.2021 по дело №1747/2020 гр.колегия, IV- то отделение „Давността при изпълнителния процес се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ, както и с плащанията по изпълнителното дело“.

В периода от 14.03.2016г. до 16.02.2022г. били налице регулярни постъпления, както от доброволни плащания, така и в резултат на наложен от СИ заповест и възбрана. Искането за прилагане на определен изпълнителен способ само по себе си било достатъчно за прекъсване на давността, независимо дали действия по реализирането му са предприети от ДСИ или дали предприетото действие е дало като резултат удовлетворяване на взыскателя /в този смисъл: Решение № 32 от 09.01.2017 г. по гр. д. № 24/2017 г. на VI състав на Окръжен съд - Пловдив, Решение № 423 от 27.03.2018 г. по в. гр. д. № 647/2018 г. на IX състав на Окръжен съд - Пловдив/. В случай на процесуална активност на кредитора, ако той е поддържал висиящността на изпълнителния процес с регулярни искания за прилагане на нови изпълнителни способности, той не следва да бъде санкциониран с обявяване на вземането му за погасено по давност, поради евентуално бездействие на съдебния изпълнител или безуспешност на посочения изпълнителен способ.

Иска се от съда да съобрази давностните срокове с Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците.

Предвид горното счита, че изпълняемото право (ликвидно и изискуемо притежание) и правото на принудително изпълнение (правомощието да се изисква от органа на принудителното изпълнение да предприеме действията, включени в съответния

изпълнителен способ) не са погасени.

В условията на евентуалност, следвало да се държи сметка и за това, че съобразно господстващото становище в правната теория и задължителната съдебна практика, погасителната давност не води до погасяване на самото вземане, а на възможността да бъде принудително изпълнено. Вземането продължавало да съществува като естествено и длъжникът продължавал да дължи, но възможността да бъде изпълнено била ограничена само до доброволното му изпълнение. Аргумент в тази връзка можело да се изведе и от разпоредбата на чл.118 ЗЗД, според която ако длъжникът изпълни задължението си след изтичането на давността, той няма право да иска обратно платеното, макар и в момента на плащането да не е знаел, че давността е изтекла.

Следователно плащането на погасено по давност вземане е дължимо плащане, представляващо погасяване на съществуващо задължение, и то на същото задължение, което е съществувало и преди изтичане на давностния срок. Следователно иск за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника сума означава иск за признаване за установено, че не съществува вземане за сумата, при твърдения за погасяването по давност на вземането, бил неоснователен, тъй като вземането продължавало да съществува, но е придобило ново качество - станало е естествено вземане.

Настоява се на това, че в исковата молба не се оспорва неизпълнението по сключен договор за кредит, нито дължимостта на сумата, а единствено липсата на притезателно право на принудително изпълнение.

По тези съображения се иска да бъде отхвърли предявения иск като неоснователен, тъй като изложените твърдения в него са неправилни, необосновани и недоказани, а в частта относно претендирани лихви и разноски по изпълнителен лист да бъде прекратено производството, като недопустимо. Ответникът релевира и възражение за прекомерност на разноски на ищеца с оглед на правната и фактическа сложност на делото. Иск се на основание разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК съдът да присъди минимален размер на разноските, заплатени за адвокатски хонорар, при условие, че ищецът докаже заплащането им. Освен това, в случай, че съдът уважи частично иска, на основание чл. 103 от ЗЗД, ответника прави изявление за прихващане на присъдените разноски в полза на ответната страна. В случай, че на първото редовно открито съдебно заседание не се яви представител на „ЕОС Матрикс“ ЕООД, делото да се разгледа в тяхно отсъствие, като съдът приеме, че отговорът на исковата молба се поддържа.

В о.з. ищецът, чрез пълномощника си адв. К.,поддържа предявения иск и ска уважаването му, по съображения изложени в защита.

В о.з. ответника, не изпраща представител, като от него е направено изрично изявление в отговора, че поддържа възраженията си, а делото да се греда в негово отсъствие.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства заедно и поотделно, и с оглед на наведените от ищеца доводи, както възраженията на ответника, намира следното:

Съдът след като се запозна с изложените в исковата молба твърдения, становищата на страните, намира, че е предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал.1 ГПК –за недължимост на вземането на ответника, основаващ се на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството по което е издадено изпълнителното основание. Като средство за защита на длъжника по висящ изпълнителен процес с иска по чл. 439 ГПК се дава право да се установи, че изпълняемото право е отпаднало, поради факти и обстоятелства, настъпили след съдебното му установяване, но имащи правно значение за неговото съществуване (така и Решение № 129 от 30.05.2013 г. по гр. д. № 475/2012 г., IV г. о. на ВКС, постановено по реда на чл. 290 ГПК). В конкретния случай, сочения факт е изтекла 5 годишна погасителна давност за вземането по изпълнителен лист, въз основа на който е образувано изпълнително дело, и след

образуването му и прекъсване на давността, новата давност е изтекла на 06.08.2018 г.

Не е спорно между страните, че на основание постановена ЗНИ №455/23.07.2012 год. по чл.417 ГПК по ч.гр.д. № 862/2012г. на ВЛРС и издаден въз основа на нея изпълнителен лист от 23.07.2012 г. в полза на кредитора „ЮРОБАНК и ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК: 000694749, със седалище и адрес на управление гр. София, бул.„Цар Освободител” №14, ищецът, като длъжник е бил осъден да заплати в полза на кредитора „ЮРОБАНК и ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ” АД, ЕИК: 000694749- гр.София претендираните суми, а именно: сумата от 9 770.00 лева - представляваща просрочена главница по договор за кредит за предоставяне на потребителски кредит от 26.10.11 год.; сумата от 282.60 лева - представляваща просрочена договорна лихва за периода от 26.02.2012г. до 21.06.2012г., както и да заплати законова лихва, считано от 16.07.2012 год. до окончателно изплащане на вземането, а също така и сумата от 201.05 лева - представляваща заплатена ДТ по ч.гр.д. и сумата от 541.26 лева - за заплатено адвокатско възнаграждение. Това се и установява от намиращия се в образуването на 29.09.2012г. по молба на банката-взискател от тази дата изп.д. № 316/2012г. на ДСИ при ВЛРС

Видно от приложеното изп.д.№ 316/2012г., след образуването му по искане на взискателя е направена справка за имуществото на длъжника. След това с молба от 04.10.2012г. на взискателя „ЮРОБАНК и ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ” АД е поискано налагане на възбрана върху имот на длъжника Л.Я., а именно: ½ идеална част от втори жилищен етаж от къща на застроена площ от 86 кв.м. състояща се от два жилищни етажа, построена в УПИ с площ от 360 кв.м. съставляващ парцел IV, отреден е пл. №1338 от квартал 375 по плана на гр. Велинград, ул. „Самоводица” №10.

С Постановление от 16.11.2011г. на ДСИ е наложена възбрана на горния имот.

С последваща молба от 17.06.2013г. на взискателя „ЮРОБАНК и ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ” АД е поискано налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника Л.Я., получавано от работодателя „Бомакс-60“- гр.Велинград.

Издаденото от съдебния изпълнител в тази връзка Запорно съобщение № 9273/06.08.2013г. е връчено на работодателя „Бомакс-60“- гр.Велинград на 07.08.2013г., като е получено от управителя Божидар Янкулов. Няма данни за това същото Запорно съобщение да е връчвано на длъжника Л.Я..

Няма данни и за това въз основа на запора от работодателя „Бомакс-60“- гр.Велинград, като трето задължено лице да е изпълнил запорното съобщение. Вместо това между него и ДСИ е водена кореспонденция, според която има наложен друг запор върху ТВ на Я. от ЧСИ Митев, което е предходно.

Вместо това е постъпил отговор с вх.№ 2234/23.10.2014г. на запорното съобщение от трето задължено лице „Бомакс-60“- гр.Велинград, в който се сочи длъжника Л.Я. да получава трудово възнаграждение в размер по-малък от минималния по чл.446, ал.1, вр.ал.2 ГПК, като е приложена и справка за това, според която ТВ е в размер на 260,61лв.

По тази и причина запорът не е изпълняван.

С молба от 03.11.2014г. взискателя „ЮРОБАНК и ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ” АД е поискал да му се издаде удостоверение по изп.д. № 316/2012г., което да му послужи за присъединяването му като взискател по към изп.д.№ 9964/2011г. по описа на ЧСИ Неделчо Митев. От ДСИ е издадено исканото удостоверение на 05.12.2014г.

По делото има данни за това, че банката взискател се е присъединила като такъв по изп.д.№ 9964/2011г. на ЧСИ Неделчо Митев, по реда на чл. 473, ал. 2 и 3 ГПК, до колкото са налице преводни нареждания от ЧСИ Митев до ДСИ за изплащане на дълга. В изпълнителното дело се съдържат единствено данни за наложен от ЧСИ Неделчо Митев запор със Запорно съобщение от 20.12.2012г. и насрочен опис на движими вещи на Я. на 04.01.2012г.

С молба от 11.03.2016г. до ДСИ е поискано от ответника „ЕОС Матрикс“ ЕООД, в качеството му на цесионер по договор за цесия от 18.01.2016г. да бъде конституиран като взыскател по изп.д. № 316/2012г. на ДСИ при ВлРС на мястото на дотогавашния такъв „ЮРОБАНК и ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ” АД. След замяната на взыскателите новия такъв „ЕОС Матрикс“ ЕООД.

С Молба от 08.08.2016г. ответника, в качеството си на взыскател е поискал извършване на справки за трудови договори, движимо и недвижимо имущество на длъжника и банкови сметки и предприемана на съответните изпълнителни действия с цел обезпечаване на вземането му.

В изпълнителното дело се намира изпратена на ищеца-длъжник Л.Я. ПДИ, връчена и за първи път срещу подпис на съпруга ѝ Божидар Янкулов – на 16.06.2016г.

С последваща молба от 12.09.2016г. „ЕОС Матрикс“ ЕООД е заявил, че до момента той е получил плащания от длъжника, съответно: на 15.03.2016г. – 230лв.; на 14.05.16г – 115лв.; на 15.06.16г.-120лв.; на 06.07.2016г. – 115лв. и на 15.08.2016г. -116лв. Или общо е изпълнено задължението до размера на 696лв.

С молба от 08.08.2016г. „ЕОС Матрикс“ ЕООД е поискал извършване на справки в ТД НАП за валидни трудови договори на длъжника Л.Я., декларирано движимо и недвижимо имущество и банкови сметки, както предприемане на съответните изпълнителни действия.

С молба от 25.01.2017г. „ЕОС Матрикс“ ЕООД е поискал налагане на заповед върху трудовото възнаграждение на длъжника Л.Я., получавано при работодателя „Бомакс-60“-гр.Велинград.

На 06.02.2017г. е връчено издадено от ДСИ и изпратено второ Запорно съобщение № 686/26.01.17г. до работодателя „Бомакс-60“- гр.Велинград. На него вече е отговорено, че длъжника Л.Я. не служител на това дружество, тъй като трудовото ѝ правоотношение е прекратено на 01.02.2016г.

С молба от 15.02.2016г. „ЕОС Матрикс“ ЕООД е поискал преизчисляване на дълга на Я., предвид направените плащания през 2016г., като е заявил изрично тези суми да са заплатени на банката и са му разпределени от нея, както и длъжника да не прави доброволни плащания директно на него. Според представената справка Я. е направила следните доброволни плащания: на 15.03.2016г. – 230лв.; на 14.05.16г – 115лв.; на 15.06.16г.-120лв.; на 06.07.2016г. – 115лв.; на 15.08.2016г. -116лв.; на 15.09.2016г. -116лв.; на 15.11.2016г. -212лв. и на 15.12.2016г. -116лв. Или общо е изпълнено задължението до размера на 1140лв.

С разпореждане от 28.11.2017г. на ДСИ, във връзка с корекцията на дълга на ищеца по изп. дело, е разпорежено да се уведоми последния, че следва да започне да прави вноски за погасяване на задължението по набирателна сметка на РС –Велинград. Съобщението е получено лично от Я. на 06.12.2017г.

С разпореждане от 14.02.2018г. на ДСИ, е разпорежено да се уведоми взыскателя по ИД, че не постъпват суми от длъжника Л.Я., поради което и в едноседмичен срок да посочи способ на изпълнението. Съобщението е получено от „ЕОС Матрикс“ ЕООД на 23.02.2018г.

От намиращите се по изп. дело извлечение от сметка на съда и 2 бр. вносни бележки се установява, че от длъжника Л.Я. са постъпили плащания както следва: на 31.10.2019г. – 232лв. ; на 01.11.2019г. – 214лв. и на същата дата още 18лв. Тоест извършено е ново плащане за погасяване на дълга в размер на общо 464лв.

С разпореждане от 04.12.2019г. на ДСИ е постановено прекратяване на производството по изп.дело № 316/2012г. с взыскател „ЕОС Матрикс“ ЕООД и длъжник Л.Я., на осн. чл.433, ал.1, т.8 ГПК, тъй като взыскателя в продължение на 2 години не е поискал извършване на изпълнителни действия.

Съобщения за прекратяване на изп. дело са връчени на вискателя на 11.12.2019г. и на длъжника на 09.12.2019г.

В следствие с ново Разпореждане от 17.12.2019г. на ДСИ е постановено, че е издадено Постановление за прекратяване на производството, въпреки да е била разпределена сума на 02.11.2019г., при което и Постановлението за прекратяване на изп. дело осн. чл.433, ал.1, т.8 ГПК е издадено поради допусната техническа грешка в номера на ИД, а изп.д.№ 326/2012г. да се счита за действащо.

В същото изпълнително дело се намират и платежни нареждания за внасяни от длъжника Я.- ищец по настоящото дело, суми за изплащане на дълга, които са внесени както следва: на 16.12.2019г. – 214лв.; на 27.01.2020г. -214лв. (197,06 + 16, 94); на 13.02.2020г. - 214лв. (197,06 + 16,94); на 14.05.2020г. -250лв. (19,76 + 230,24); на 22.06.2020г. -231лв.; на 12.08.2020г. -250лв.; на 12.10.2020г. -250лв.; на 08.01.2021г. -232лв.; на 12.03.2021г. -232лв. (общо 2087лв.)

От ЧСИ Н.Митев са привеждани суми в изпълнение на дълга на ищеца Я. по изп.д.№ 316/2012г., а именно: на 12.02.2020г. -214лв.; на 12.05.2020г. -214лв.; на 19.06.2020г. - 231лв.; на 11.08.2020г. -250лв.; на 08.10.2020г. -250лв.; на 07.01.2021г. -232лв.; на 11.03.2021г. -232лв.

В резултат на тези плащания извършени от ЧСИ в периода 16.12.2019г. 12.03.2021г. от ищеца Я. е изплатена сума от общо 1623лв.

Междувременно са изпращани от ДСИ съобщения до длъжника Я., за пропуснати вноски, с указания да ги плати, както уведомления до вискателя ЕОС Матрикс за същите непостъпили вноски, с указания да посочи способ за изпълнение.

С молба 26.04.2021г. вискателя ЕОС Матрикс е поискал налага не запов върху трудово възнаграждение получавано от длъжника Я. при работодателя „Крез Фуудс“ ЕООД, с адрес неизвестен.

Със Заповрно съобщение № 1764/28.04.2021г. издадено от ДСИ е наложен запов върху трудово възнаграждение получавано от длъжника Л.Я. при работодателя „Крез Фуудс“ ЕООД, представляван от Божидар Янкулов с адрес гр.Велинград, ул.“Самоводица“ №10, ет.2. Заповрното съобщение е връчена на трето задължено лице и на длъжника Я. на 04.05.2021г.

На 11.05.2021г. е постъпил отговор по чл.508 от ГПК от работодателя „Крез Фуудс“ ЕООД, в който се сочи получаваното от Л.Я. трудово възнаграждение да е под МРЗ и удържки не са възможни, но заповът е наложен и пази ред.

На същата дата 11.05.2021г. е постъпила молба от длъжника Л.Я., в която се иска от ДСИ да не прави удържки от трудовото ѝ възнаграждение, тъй като е на МРЗ. Искане се и да ѝ се даде възможност да уреди по съответния ред, че е приключила отношенията си. Освен това оспорва и поради бездействие задължението си, тъй като са изминали две години, както и по закон да е изтекла давност за събиране суми от нея.

С Протокол от 12.05.2021г. ДСИ е оставил без уважение тази молба, по съображения да липсва законово основание за прекратяване на изп.дело, тъй като нямало бездействие на вискателя, а настоящото ИД било присъединено към ИД №9964/2011г. на ЧСИ Митев и от където постъпвали суми в периода от м.10.2019г. до м.03.2021г.

В следствие и на 20.09.2021г. е постъпила молба от длъжника Л.Я., чрез пълномощника ѝ адв.Л.К., с която е поискано прекратяване на изп.д. № 316/2012г. по реда на чл.433, ал.1, т.8 ГПК, като е посочил, че перемпцията е настъпила още на 08.08.2015г. и преди да бъде конституиран новия вискател „Еос Матрикс“ ЕООД. В нея се сочи също, че издаденото на 04.12.2019г. Постановление за прекратяване на изп.д. № 316/12г. не е обжалвано и е влязло в сила, а ДСИ не може сам да си го отмени или измени.

С Разпореждане от 21.09.2021г. ДСИ е оставил без уважение и тази молба на ищеца-длъжник.

Следват нови две плащания от длъжника Л.Я., приведени от ЧСИ Митев, а именно: на 03.11.2021г. – 250лв. и на 16.11.2021г. – 250лв.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът формира и правните си изводи.

В съответствие с твърденията на ответника се установява, че конкретни изпълнителни действия по изп.д. № 316/2012г. на ДСИ насочени към изпълнението не са извършвани в продължение на две години след налагане на Запор върху ТВ със Запорно съобщение № 9273/06.08.2013г. е връчено на работодателя „Бомакс-60“- гр.Велинград на 07.08.2013г. и до 07.08.2015г.

Действително въпросното Запорно съобщение не връчвано на длъжника-ищец Л.Я., но след като е връчено на съпруга ѝ – управител на работодателя, а и ищецът сам твърди да е узнал за него на тази дата следва да се счете, че именно тогава е връчено. От този момент и за периода от 07.08.2013г. до 07.08.2015г. нито са искани от вискателя „ЮРОБАНК и ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ“ АД нито са извършвани изпълнителни действия, насочени към изпълнение на задължението по изп.дело № 316/2012г. на ДСИ. Тоест в продължение на две години вискателят е бездействал. При което и била е налице хипотезата на чл.433 ГПК, тоест изпълнителното дело № 316/2012г. на ДСИ при ВлРС е следвало да бъде прекратено на това основание.

Това обаче не се случило, като липсва акт на ДСИ за прекратяване на негово изп.дело № 316/2012г. на осн. чл.433, т.8 ГПК, издаден през 2015 или следващата 2016г. За първи път е издаден акт от ДСИ, а именно Разпореждане от 04.12.2019г. за прекратяване на производството по изп.дело № 316/2012г. с вискател „ЕОС Матрикс“ ЕООД и длъжник Л.Я., на осн. чл.433, ал.1, т.8 ГПК, тъй като вискателя в продължение на 2 години не е поискал извършване на изпълнителни действия.

Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност е започнала да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие.

Това е така, тъй като разпоредбата на чл.433, ал.1, т.8 от ГПК предвижда, че изпълнителното производство се прекратява, ако вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години. В този случай прекратяването настъпва *ipso iure* (по силата на закона) и постановлението на съдебния изпълнител, с което прекратява производството само констатира настъпването на юридическият факт.

Вложената от законодателя в тази норма идея представлява израз на хипотезата, при която вискателят се е дезинтересирал от образуваното по негов почин изпълнително производство, което като динамичен фактически състав също се развива по негова воля.

За да е налице тази законова хипотеза следва вискателят да не е поискал извършването на действия на принудително изпълнение за период от време по-дълъг от две години, както е в конкретния случай.

Този период от време представлява процесуален преклузивен срок, който има значение единствено за прекратяване на образуваното и висящо изпълнително производство, т.е. се отнася до възникналите процесуални правоотношения, но не погасява материалното право на вискателя и след изтичането му може да бъде образувано ново изпълнително производство.

Няма данни обаче дали по изп.д.№ 9964/2011г. на ЧСИ Неделчо Митев са искани или извършвани изпълнителни действия, насочени към събиране на вземането от който и да било вискател по него в периода от 07.08.2013г. до 07.08.2015г., когато ищецът твърди да е

настъпила перемпция. В тежест на ищеца е било да докаже, че действително е настъпила перемпция на 08.08.2015г., като в период от две години преди тази дата вискателят е бездействал, но от него не са ангажирани доказателства в тази насока.

И тъй като банката, като вискател се присъединила в това си качество по паралелно изпълнително дело, в което се ползва от действията извършени от първоначалния вискател, то и няма как да се приеме да е настъпила перемпция по смисъла на чл.433, ал.1, т.8 от ГПК на изп.д. № 316/2012г. на ДСИ на 08.08.2015г. , тоест да се приеме, че извършените след тази дата изпълнителни действия са незаконосъобразни по силата на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. А след като не се установява да са настъпили предпоставките за премиране на изп.д. №316/2012г., то и това изпълнително дело е валидно изпълнително производство, а извършените по него изпълнителни действия са в състояние да породят целените правни последици.

Така или иначе ищецът основава претенцията си на изтекла в негова полза погасителна давност. Перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение, както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни правни институти с различни правни последици: давността изключва принудителното изпълнение (но пред съдебния изпълнител длъжникът не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете), а перемпцията не го изключва – обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да я зачете.

Съгласно разпоредбата на чл.110 ЗЗД с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. А Съгласно чл.117 от ЗЗД -ако вземането е установено със съдебно решение, какъвто е настоящия случай срокът на новата давност е всякога пет години.

В тази връзка следва да се отбележи, че изпълнителния лист, въз основа на който е образувано изп.д. № 316/2012г. е издаден по ч.гр.д. № 862/2012г. във връзка със издадена по това дело ЗНИ по чл.417 ГПК. За първи път ПДИ е връчена на длъжника Л.Я. на 16.06.2016г. Двуседмичния законов срок за обжалването ѝ е изтекъл на 30.06.2016г. и като не е обжалвана е влязла в сила на 01.07.2016г.

Считано от 01.07.2016г., когато влиза в сила заповедта за изпълнение, започва да тече 5-годишната давност за вземанията, установени със сила на пресъдено нещо. Тази давност би изтекла на 01.07.2021г., в случай, че не бъде прекъсната с предприемане на действия насочени към изпълнение на задължението. Такива обаче са предприети с две заповрни съобщения, последното от които Заповрно съобщение № 1764/28.04.2021г. връчено на 04.05.2021г. и преди изтичане на горния давностен срок (01.07.2021г.).

Както е посочено в т.10 от ТР №2/26.06.2015 . на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК „съгласно чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Изпълнителният процес обаче не може да съществува сам по себе си. Той съществува само доколкото чрез него се осъществяват един или повече конкретни изпълнителни способи. В изпълнителното производство за събиране на парични вземания може да бъдат приложени различни изпълнителни способи, като бъдат осребрени множество вещи, както и да бъдат събрани множество вземания на длъжника от трети задължени лица. Прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на заповр или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са

изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника и др.

В случая давността по чл.116 ГПК е прекъсвана на няколко пъти: първо с налагане на запор върху трудовото възнаграждение на Я. на 07.08.2013г., след това с присъединяване на вискателя както такъв по изп.д. № 9964/2011г. на ЧСИ Неделчо Митев, за което и издадено удостоверение на 05.12.2014г., трети път със Запор върху трудовото възнаграждение на Я., връчено на 06.02.2017г. и четвърти път с последното Запорно съобщение № 1764/28.04.2021г., връчено на 04.05.2021г.

От присъединяването на вискателя като такъв по друго изп. дело на дата 05.12.2014г. започва да тече нова погасителна давност по чл. 117, ал. 1 ЗЗД, която е пет годишна, до колкото с влизането в сила на ЗНИ, вземането е станало съдебно признато. До предприемането на следващото изп.действие Запор върху трудовото възнаграждение на Я., връчено на 06.02.2017г. са изминали малко повече от 2 години, тоест не изтекла 5 годишната погасителна давност, която би изтекла на 06.02.2022г. Вместо това давността отново е прекъсната със Запорното съобщение № 1764/28.04.2021г., връчено на 04.05.2021г. От тази дата и до момента очевидно няма как да е изтекла давността по чл.116 ГПК.

Това е така, тъй като при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение.

В случая не може да се приеме, че ответника ЕОС Матрикс, в качеството си на вискател по изп.д.№ 316/2012г. е бездействал, тъй като по негово искане са наложени на два пъти запори върху трудовото възнаграждение на ищеца-длъжник Л.Я., последния от които със Запорно съобщение № 1764/28.04.2021г. Определено вискателя е поддържал висиящността на изпълнителното дело с искания за прилагане на конкретни изпълнителни способности – възбрани и запори, включително си искания за корекция на дълга поради плащане, поради което не следва да бъде санкциониран, чрез обявяване на вземането му за погасено по давност.

Само за пълнота на изложението следва да се отбележи, че дори и да се приеме, че с Разпореждане от 04.12.2019г. на ДСИ е постановено прекратяване на производството по изп.дело № 316/2012г. с вискател „ЕОС Матрикс“ ЕООД и длъжник Л.Я., на осн. чл.433, ал.1, т.8 ГПК, което незаконосъобразно е изменено от самия съдебния изпълнител, като е приел делото да е действащо, то дори и да се счете да е настъпила перемпция, тъй като последното искане на вискателя преди разпореждането е с Молбата му от 25.01.2017г. и предпоставките на чл.433, ал.1, т.8 ГПК прекратяване на изпълнителното дело по силата на закона, биха настъпили на 25.01.2017г. Считано от 26.01.2017г. давността от 5 години по чл.116 ГПК би изтекла към дата на искова молба 26.01.2022г. В този случай незаконосъобразно би се явило само действието по налагане на запор със Запорно съобщение № 1764/28.04.2021г.

В случая обаче е налице и присъединяване на вискателя ЕОС Матрикс в това му качество по паралелно развиващото се изп.д.№ 9964/2011г. на ЧСИ Неделчо Митев. Именно по него са извършвани изпълнителни действия, довели до погасяване чрез плащане на задължението на ищеца по изп.д. №316/2012г. А докато има изпълнение, се извършват изпълнителни действия, които прекъсват давността.

Така или иначе действията на съдебния изпълнител не са обжалвани от страните, при което и разпореждането на ДСИ, с което изп.д. №316/2012г. е счетено за действащо се явява валидно, а от тук и последващите действия насочени към изпълнение на задължението. Но

дори и да е мислимо те да са незаконосъобразни, то все пак са извършени, а и в резултат на тях се стигнало до изпълнение. Следва да се посочи в случая, че обстоятелството ответника взыскател ЕОС Матрикс е заменил първоначални кредитор взыскателя „ЮРОБАНК и ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ” АД по същото изп.дело №316/2012г. И със своя молба от 25.01.2017г. „ЕОС Матрикс“ ЕООД е поискал налагане на заповед върху трудовото възнаграждение на длъжника Л.Я. и такъв е наложен на 06.02.2017г., с връчване на второто Заповедно съобщение. Без значение е дали този изпълнителен способ е довел до резултата или не, тъй като това не е по вина на взыскателя.

Обстоятелството, че ответника е продължил да търси изпълнение по изп.дело №316/2012г., вместо да образува ново такова, в случай, че е била настъпила перемпция по него по силата на закона на твърдяната от ищеца дата 08.08.2015г. е без правно значение за давността. Това е така, тъй като вече бе посочено по горе, двата института са различни. Не може да се приеме, че само защото не образувано ново изпълнително дело въз основа на същия изпълнителен лист, извършените действия насочени към събиране на задължението са нищожни, тъй като се извършени по премирано дело, би означавало да се постави в зависимост давността от препцията, а не това е целта на чл.433, т.8 ГПК.

На следващо място ищецът не е оспорил твърденията на ответника, че са извършвани доброволни плащания от него. Действително става въпрос за частични плащания, които не се в състояние да прекъснат давност, но независимо от това става въпрос за изпълнение на съществуващо задължение, което следва да бъде взето предвид от съда.

По делото безспорно се установява, че са правени частични плащания на задължението от длъжника- ищец Л.Я. в периода 15.03.2016г. –15.12.2016г., като е изплатена сумата от общо 1140лв. в изпълнено задължението по ИЛ. А в периода 16.12.2019г. -12.03.2021г. от ищеца Я. е изплатена сума от общо 1623лв, които плащания са направени към ЧСИ Митев. Постъпили са и по сметка на ДСИ две плащания в размер на общо 468лв, последното от които на 03.11.2021г.

Тоест установява се, че е налице реално изпълнение на задължението през 2016г. и през 2019г. и до 12.03.2021г., тоест преди изтичане на давността по чл.116 ГПК и преди постъпване на искова молба в съда на 26.01.2022г.

Освен това с всяко извършено плащане на задължението от длъжника по изпълнителното дело, което и представлява действие по принудително изпълнение давността се прекъсва и започва да тече нова давност. Тъй като последното извършено от ищеца- длъжник Янкулово доброволно плащане и направено на 12.03.2021г. то и от тогава до предявяване на настоящия иск на 26.01.2022г., а и до момента не е изтекла предвидената 5 годишна давност.

При така установените факти и по изложените съображения, съдът намира за неоснователен иска на ищеца по чл.124, ал.1 ГПК, вр. чл.439, ал.1 от ГПК за признаване за установено, че не дължи вземания които са прехвърлени на ответника-цесионер - „ЕОС МАТРИКС” ЕООД, ЕИК: 131001375-гр. София, с договор за цесия от 18.01.2016 год. за следните суми: сумата от 9770.00 лева - представляваща просрочена главница по Договор за кредит за предоставяне на потребителски кредит от 26.11.2011 год., сключен с кредитора „ЮРОБАНК и ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ" АД, ЕИК: 000694749, поради изтекла погасителна давност, за която сума е издаден изпълнителен лист от 23.07.2012 год. от Районен Съд-Велинград, по ч.гр.д. № 862/2012г. издаден въз основа на влязла в сила заповед изпълнение по чл. 417 от ГПК, № 455/23.7.2012г. и въз основа, на който е образувано изпълнително дело № 316/2012 год., по описа на СИС при РС-Велинград, поради погасяването им по давност и като такъв ще се отхвърли.

С оглед изхода от спора ищеца няма право на разноски, а направените от него такива остават за негова сметка.

С оглед изхода от спора и отхвърляне изцяло на иска, ответникът има право на разноси, но като не претендирал такива нито е представил доказателства за направени разноси, независимо да е представляван от адвокат, о и такива не му се следват.

Мотивиран от горното РС Велинград, граждански състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на Л. ИЛ. ЯНК., ЕГН ***** от гр.Велинград, ул. „Самоводица“ № 10, чрез пълномощника й- адв. Л.И. К. от ПЗАК, със съдебен адрес: гр. Пазарджик, ул. „Иван Вазов“ №18, ет.2, офис – 13, против „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр.София, район Витоша, ж.к.Малинова Долина, ул.“Рачо Петков-Казанджията” № 46, сграда Матрикс Тауър ет.6 - по чл.124, ал.1 ГПК, вр. чл.439, ал.1 от ГПК - за признаване за установено, че не дължи вземания които са прехвърлени на ответника-цесионер - „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК: 131001375-гр. София, с договор за цесия от 18.01.2016 год. за следните суми: сумата от 9770.00 лева - представляваща просрочена главница по Договор за кредит за предоставяне на потребителски кредит от 26.11.2011 год., сключен с кредитора „ЮРОБАНК И ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ" АД, ЕИК: 000694749, поради изтекла погасителна давност, за която сума е издаден изпълнителен лист от 23.07.2012 год. от Районен Съд-Велинград, по ч.гр.д. № 862/2012г. издаден въз основа на влязла в сила заповед изпълнение по чл. 417 от ГПК, № 455/23.7.2012г. и въз основа, на който е образувано изпълнително дело № 316/2012 год., по описа на СИС при РС-Велинград, поради погасяването им по давност, като неоснователен.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред ОС Пазарджик в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велинград: _____